

Πολιτικά συνθήματα, «ιθαγενείς» και κομματόσκυλα

✘ Έτυχε ν' ακούσω σήμερα, το νέο σύνθημα που έριξε στην «πίατσα», ο αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας, Αντώνης Σαμαράς: «Επανεκκίνηση»...

Ευθύς μού ήρθαν στο μυαλό, παρόμοιες τέτοιες παπαριές, οι οποίες είχαν γίνει μεγάλα «σουξέ» κατά το πρόσφατο μεταπολιτευτικό παρελθόν: «Αλλαγή», «Κάθαρση», «Εκσυγχρονισμός», «Επανίδρυση» και διάφορα άλλα τέτοια «νόστιμα»...

Πέραν όμως τών συνθημάτων, πάντα μού προκαλούσαν μια απορία και οι επιθετικοί προσδιορισμοί στις ονομασίες τών κομμάτων ή πολιτικο-ιδεολογικών «κινήματων» και σχηματισμών, όπως: «Δημοκρατική», «Προοδευτική», «Λαϊκή», «Πανελλήνια» κ.ά. Αναρωτιόμουν αν, πριν καταλήξουν σ' αυτές οι πολιτικοί εγκέφαλοι, είχαν ήδη προσανατολιστεί σε όρους όπως, «Ολιγαρχική», «Οπισθοδρομική», «Ελιτίστικη», «Τοπική» και τούς απέρριψαν ως «μη δόκιμους» ... Γιατί, στην πραγματικότητα, αν καλοεξετάσει κάποιος τα πράγματα, μέσα από το πρίσμα τών ονομασιών και τών συνθημάτων, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο απ' ότι ευαγγελίζονται οι «φανταχτερές» πολιτικές φανφάρες. Κι αυτό δεν είναι ένας αυθαίρετος συλλογισμός, αλλά μια αυταπόδεικτη κατάσταση, την οποία βιώνει μέχρι και σήμερα ο Έλληνας πολίτης.

Αν μη τι άλλο, κατά την γνώμη μου, τα παραπάνω αποδεικνύουν πως οι Έλληνες πολιτικάντηδες, έχοντας αξιολογήσει το πολιτικό «εγκεφαλογράφημα» τού μέσου πολίτη ως μια ευθεία γραμμή, συνθηματολογούν κι αναλόγως. Έχουμε δηλαδή τούς πολιτικούς που μάς αξίζουν. Κι ωσάν ιθαγενείς, θαμπωνόμαστε από τα καθρεφτάκια και τις γυαλιστερές χάντρες που μάς χαρίζουν γενναιόδωρα.

Όλοι είναι τα ίδια σκατά. Το περιτύλιγμα αλλάζει μόνο. Όσοι επιμένουν στον «ρομαντισμό» και τα «ιδανικά» τής κάθε «ιδεολογίας», καλά θα κάνουν να βουτήξουν το κεφάλι τους σ' έναν κουβά με παγωμένο νερό μπας και συνέλθουν. Δεν υπάρχουν ιδεολογίες· υπάρχουν συμφέροντα και στυγνή πραγματικότητα· απατεώνες και θύματα· δημαγωγοί και χειραγωγούμενοι· σαΐνια και μπούφοι· ρεαλιστές κι ονειροπόλοι.

Και για να μην ξεχάσω τα γλοιώδη ερπετά, που λέγονται «κομματόσκυλα»,

«χειροκροτητές», «συνδικαλιστές», «αφισκοκολλητές»: Κανονικά, αυτοί οι τύποι θα έπρεπε να κυκλοφορούν ανάμεσά μας, φορώντας κουδουνάκια (όπως κάποτε οι δύστυχοι λεπροί), έτσι ώστε να ειδοποιούμαστε έγκαιρα και ν' αλλάζουμε δρόμο. Να μην τούς πλησιάζουμε καν, γιατί απ' όπου κι αν τούς πιάσεις λερώνεσαι.

Είναι από τις πιο άθλιες κατηγορίες Ελλήνων πολιτών, είτε κινούνται από ταπεινά κίνητρα, είτε όχι.

Θα ήταν μεγάλη παράλειψη βέβαια, να μην γίνει αναφορά και στα κομματόσκυλα, που εκκολάπτονται στις φοιτητικές οργανώσεις, οι οποίες εκπροσωπούν -επάξια- τα κόμματα στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Ο «ανθός τής νεολαίος»... «Το αύριο τής χώρας»...

Μια εικόνα χίλιες λέξεις...

Επειδή όμως οι Έλληνες έχουμε ασθενή μνήμη, όταν κάποιος μελλοντικός και «φέρελπις» «εθνοσωτήρας», που θα προκύψει απ' αυτούς τούς βόθρους, προσπαθήσει να μάς «τουμπάρει» με διάφορα «ευφάνταστα» συνθήματα τής κακιάς ώρας, κανείς μας δεν θα θυμηθεί τα προηγούμενα βοθρολύματα και τα πεπραγμένα του...

Όσο δε, για τον ηθικο-πολιτικό «προβληματισμό», ότι η αποχή από την κάλπη και γενικότερα το πολιτικό γίνεσθαι, είναι λάθος κίνηση, η απάντηση είναι η εξής:...

